

FRANTIŠEK KOTLETA

**VELKÉ
PROBLÉMY
V MALEM
VIETNAMU**

FRANTIŠEK
KOTLETA

VELKÉ
PROBLÉMY
V MALÉM
VIETNAMU

KNIHY FRANTIŠKA KOTLETY V NAKLADATELSTVÍ EPOCHA

série Bratrstvo krve

Vlci (prequel)

Hustej nářez

Fakt hustej

Mega hustej nářez

Perunova krev

Perunova krev I

Perunova krev II

Volný cyklus paranormálních detektivek

Příliš dlouhá swingers party

Velké problémy v Malém Vietnamu

Lovci

(samostatná kniha)

**FRANTIŠEK
KOTLETA**

**VELKÉ
PROBLÉMY
V MALEM
VIETNAMU**

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

Copyright © František Kotleta, 2016
Cover Illustration © Luis Royo, 2016
Cover Art © Lukáš Tuma, 2016

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2016

ISBN 978-80-7557-291-2 (pdf)

*Bảo Ngọc a Raile.
Díky za pomoc!*

Red Light District

„Nějak dlouho mu to trvá. Že on ji místo vyslýchá-ní šuká?“

„U Gibsona nikdy nevíš,“ pokrčil rameny Hort a zašklebil se.

Kývl jsem na číšnici a rukou poručil ještě jedno pivo. Svým parťákům bych to nikdy nepřiznal, ale nizozemské mi chutnalo víc než české.

Gibson se v kabince nacházel už skoro tři piva, což mohlo být přes půl hodiny. Do vedlejší kabinky, klasické výkladní skříně, tak typické pro Amsterodam, už postupně vešli a zase z ní vyšli dva chlápci a teď před ní postával nějaký německý důchodce. (Němce poznám už z dálky podle upnutých svetrů a výrazu typu: „Sorry za toho Hitlera, ale zdálo se to jako fakt dobrej nápad,“ který nasadí vždycky, když jsou v nějaké cizí zemi, již válcovaly jejich tanky.)

Popíjeli jsme hned u obrovského okna, takže jsme měli skvělý výhled na celou uličku výkladních skříní, za kterými měly své malé pokojíčky lehké holky. Zevnitř do tmy ulice zářila červená světla, a když jsme měli štěstí, zahlédli jsme, jak se před oknem předvádí volná holka ve spodním prádle a láká kolemjdoucí čumily na rychlé číslo za padesát euro.

Dlužno dodat, že jsme neseděli v obyčejné restauraci, ale v coffee shopu, takže jsme tu jediní tři vypadali při smyslech. Zvlášť ve srovnání s partičkou

čtyř hubených černochů, nejspíš původně z Etiopie. Šlukovali trávu tak mocně, jako by zítra nemělo vyjít slunce, a jenom se přitom přiblížle usmívali na dvě studentky odněkud z východu ještě východnějšího, než je Slovensko, které si s chichotáním podávaly jednu skleněнку s nejlevnějším vzorkem.

Co se naší trojice týče, v největší nepohodě se nacházel van Drirr. Pochopil jsem, že jde jenom o příjmení a navíc nejspíš vymyšlené. Chlápek z nizozemské tajné služby klepal nervózně nohou do podlahy a tvářil se, že by nás Čechy nejraději hodil do Amstelu, který Amsterdamem protékal soustavou desítek kanálů, už na našem prvním setkání, kdy se Gibson nejdřív podrbal na zadku a až pak mu podal ruku.

„Už je u té sexuální pracovnice nejméně půl hodiny. To přece není normální,“ řekl anglicky s těžkým nizozemským přízvukem a propíchnul nás očima. Oba naráz, což byl vážně neskutečný výkon.

Sexuální pracovnice. Takhle říkat prostitutce mohl jenom hyperkorektní Holanďan.

„Nejspíš klade při výslechu tuhý odpor,“ zašklebil se úlisně Hort, abych jasně pochopil, o čem mluví. Svou narážku řekl ale pro jistotu česky, aby náš nizozemský kontakt víc nedráždil. Čeština, které nerozuměl, ale van Drirra stejně popudila. Nejspíš si domyslel, že šlo o nějakou urážku na jeho účet. Nakrčil nos a podle všeho musel přivolat na pomoc všechnu svou západoevropskou slušnost a sebeovládání, aby po Hortovi neskočil a nepraštil ho svým půllitrem do obličeje.

„Půjdu se tam podívat,“ odvětil jsem rezignovaně anglicky a vstal. Zamotala se mi přitom hlava.

Kombinace silného piva a všudypřítomného marihuanového kouře udělala svoje.

„A já si dám ještě pivko,“ usmál se Hort a lusknul na chlápka za barem.

Holandan tentokrát slyšitelně zavrčel.

* * *

Čerstvý vzduch mi udělal dobře. Ovanul mě svěží vítr, který odněkud přinesl vůni rozkvetlých jabloní. Žádné stromy jsem nikde neviděl, takže to mohl být klidně i parfém nějaké lehké holky, co nebyla dost bohatá na vlastní kabinku. Takovým totiž nezbylo než korzovat nápadně ulicí. Čtvrť červených světél, jak se už od sedmnáctého století říkalo oblasti, kde se mohly prostitutky legálně vyskytovat jako jedno z turistických lákadel Amsterdamu, jich byla plná. Vesměs východoevropské zboží.

Klidným krokem jsem došel ke kabince, do níž vplul před půl hodinou Gibson. Přes zataženou tmavě červenou roletu nešlo vůbec nic vidět.

„Ťuk ťuk,“ ozvalo se z vedlejší kabinky. Za skleněnou odsuvnou stěnou stála vysoká černoška s prsy velkými jako moje hlava, které zakrývala kožená podprsenka velikosti dvakrát dva centimetry. Když spatřila, že jsem si jí všiml, rošťácky na mě mrkla a odhrnula si proužek kalhotek, čímž odhalila městu a světu své stydké pysky.

„Ne, dík, bejby, ale s jednou šlapkou už jsem chodil a nedopadlo to dobře,“ zašeptal jsem a při vzpomínce na Dominiku se mi sevřelo hrdlo.

Tentokrát jsem zaťukal já, ale na kabinku se zataženou roletou. Jedinou odpovědí mi bylo ťukání

odvedle. Černoška na mě hrozila prstem, že tohle se nedělá. Zároveň s tím ještě v jasném gestu naznačila, že mám jít za ní, a že když nechci klasický sex, udělá mi to pusou.

„Do prdele práce,“ zaklel jsem a zkusil otevřít zásuvnou výkladní skříň. Nešlo to. Aby taky jo, holky musejí mít zevnitř nějakou bytelnou záklopku, aby jim tam nikdo nevlezl, když mají ještě kunčafta nebo si zrovna dávají kuřpauzu. Tedy jinou kuřpauzu, než slibovala černoška odvedle. Ta už na mě vážně hrozila oběma rukama a naznačovala něco, co nejspíš nemělo nic společného s žádnou sexuální praktikou. Asi že na mě zavolá policii nebo nějakou místní ochranku.

Poodešel jsem kousek dál od výkladní skříně, abych sexuální pracovníci uklidnil, a vytáhl z boční kapsy mobil. Z nabídky rychlé volby jsem vybral Gibsona a nervózně čekal, až začne jeho mobil vyzvánět.

„Túú, túú, túú,“ ozvalo se a po třetím tónu se spustila písnička od Karla Gotta.

„Kávu si osladím o trochu víc,“ frázoval věčně zlatý slavík místo vyzváněcího tónu. Gibson hity pravidelně měnil, ale nikdy tam nedal nic mladšího než osmdesátá léta. Jak nechutné. Ale furt lepší Goťák než Michal David.

* * *

Roleta v protější vitríně se nadzvedla. Byl to jen okamžik a hned se vrátila zpátky.

„Co, ksakru?“ zaklel jsem zmateně a vrátil telefon zpět do kapsy.

Protřel jsem si oči, protože jsem se bál, že šlo jenom o optický klam. Podíval jsem se znovu pořádně zblízka a najednou si všiml tmavé skvrny, která se objevila na podlaze pod roletou.

„Ťuk, ťuk, ťuk,“ dala o sobě vědět černoška odvedle. Nejspíš ji můj návrat k vedlejší kabince rozčílil. V ruce držela bičík a hrozila mi s ním. Zatřásl jsem hlavou a znovu se podíval na kousek podlahy pod roletou. Skvrna se rozšiřovala.

Vypadalo to jako krev.

* * *

Vytáhl jsem z podpažního pouzdra pistoli, standardní CZ 75. Černoška vytřeštila oči a bleskurychle zmizela v útrobách své kurví jeskyňky i s bičíkem. Ani nestačila zatáhnout roletu.

Nestřílel jsem. Vevnitř se nacházel můj parťák. Místo toho jsem rukojetí pistole praštil do skla. Zadrnčelo, ale nic se nestalo. Znovu a znovu jsem do něj mlátil, až se konečně na skle objevila pavučina z prasklin.

„Hééééj, co to děláš, amígo?“ ozval se mi za zády lámanou angličtinou nějaký hlas.

Otočil jsem se a uviděl nejspíš zhuleného chlápka, co mohl být klidně Mexičan, Venezuelan nebo nějaký Romák z Ústí.

„Odprejskni odsud, nebo tě zastřelím,“ pohrozil jsem čezetou a prostor za mnou se znenadání uvolnil. Čumilové, které mé potýkání se sklem zaujalo, se sebrali a zmizeli v bočních uličkách. Nějaká žena pár metrů ode mě dokonce vykřikla. Ale kdo ví, jestli to bylo kvůli mně. Třeba šlo o šlapku,

kteřé někdo odmítal zaplatit nebo jí narval něco, kam neměl.

„Prásk!“ kopl jsem do skla a to se konečně vysypalo na podlahu.

Dalšími dvěma kopy jsem si vytvořil dostatečně velký prostor na to, abych mohl prolézt dovnitř a nepodřezal si přitom žíly. Prosmýkl jsem se okenním rámem a levačkou odhrnul roletu.

* * *

„Adoprdeleuvšechsvatýchtoměposer,“ vyhrkl jsem.

* * *

Gibson se válel na podlaze v kaluži krve, jejíž pořádný cákanec se dostal až pod roletu. Měl roztrženou košili. Původně byla bílá. Teď zčervenala nasáklou krví. V ruce držel hrdlo rozbité láhve od šampusu. Nad ním se tyčila úplně nahá žena s dírou v břiše. Na to, jak velká ta díra byla, stála nečekaně pevně. Z otvoru v břiše jí dokonce lezla střeva. Kousek jich přečnival až nad Venušin pahorek.

„Tirangan sarachkan zebran,“ mumlala v jazyce, kterému jsem vůbec nerozuměl, a rozpřahovala nad ním ruce.

„Gibsoně?“

„Doraz tu píču,“ zavrčel můj parťák.

Dvěma výstřely jsem jí proděravěl i obličej. Jedna rána prošla skřz nos a vyšla týlem ven. Zastavila se až ve stěně. Druhá skončila skoro uprostřed čela a uvízla někde uvnitř.

Prostitutka se na mě podívala zbylým okem, jako bych snad mohl za celej její posranej život, a pak se skácela na Gibsona.

* * *

„Kurva, sundej to ze mě! Teče z ní hromada sraček,“ vrčel můj kolega zmítající se pod nahým tělem. Vzal jsem prostitutku za ruku a odtáhl ji vedle. Bezvládná ruka mě najednou stiskla a to zbylé oko se na mě opět podívalo.

„Šankcu!“ vyjekla a pak pohodila hlavou ke Gibsonovi.

* * *

Přiložil jsem jí pistoli k týlu, ale další výstřel už nebyl potřeba. Přestala se hýbat. Tentokrát definitivně.

* * *

„Teda, Gibsone, kámo, tady jsou zvyklý na ledacos, ale na tohle nejspíš nebudou mít ani ceník,“ ozval se za námi Hortův hlas. Stál před rozbitou výkladní skříní, kterou se mu nějak podařilo otevřít. Vedle něj se tyčil bledý van Drirr a s otevřenými ústy sledoval tu krvavou scenérii.

„Musíme pryč. A to okamžitě,“ vyšlo z něj konečně.

„Nevyžehlíte to nějak?“ zašklebil se Hort.

Holandan vypadal, že k mrtvé prostitutce za chvíli přidá ještě mrtvého soukromého detektiva. Šokem nás ani nedokázal pořádně seřvat. Prostě jen mlčel a zadržovaným vztekem mu červenal obličej. Být to

v animovaném filmu, nejspíš by mu za chvíli začala pískat pára z uší, pak by chvíli legračně nadsakoval a nakonec vybuchl jako atomová bomba.

„Jo, má recht, hoši. Za chvíli tu je armáda policajtů, a když nás chytnou na místě, těžko budou lidem vysvětlovat, proč nás zase pustili. Padáme, a to jako že hned!“ zastal jsem se cizího agenta. Aby to ocenil, mluvil jsem anglicky.

* * *

Vyběhli jsme z kurví kabinky na ulici. Po obou stranách byla zatarasená armádami čumilů. Když uviděli zkrvaveného Gibsona a mě s pistolí v ruce a několika rudými šmouhami na oblečení, propadli naštěstí opět panice a rozutekli se pryč.

„Kanál,“ ukázal van Drirr směrem k mostu, pod kterým protékal Amstel.

Rozběhli jsme se, kudy ukázal. Po pár metrech nás dohnal kvílivý zvuk policejních sirén. Přidali jsme do kroku.

U mostu už jsme dokonce uviděli dva chlápky v uniformě.

„Střílejte!“ zařval na mě nizozemský agent. V ruce jsem totiž pořád držel čezetu.

„To jako do nich?“

„Ne, do vzduchu, ať se kryjí a nejdou po nás, sakra,“ vyprskl Holanďan a pak přidal pár chrochtavých slov ve svém rodném jazyce.

„Prásk,“ poslal jsem jednu kulku směrem k holubům a po chvíli pro jistotu ještě dvě. Van Drirr měl pravdu. Uniformy skutečně zmizely za rohem, a dokud jsme se nedostali k mostu, ani nevykoukly.

Před mostem jsme pak zahrnuli k řece. Stejně jako všude v podobných místech, i tady stálo zakotvených několik hausbótů. A za nimi motorové čluny.

„Tenhle vypadá dobře,“ ukázal jsem na první z nich.

Holandan ale zavrtěl hlavou. „Jenže se blbě startuje bez klíčků,“ vysvětlil a vedl nás až k jednomu, který pocházel tak z doby, kdy jsem ještě chodil na střední a snil, že budu v životě dělat cokoliv jiného než střílet prostitutky do hlavy.

Teď jsem naštěstí jenom odstřelil zámek od řetězu, který poutal člun k molu. Vypotřeboval jsem na to všechny náboje v zásobníku.

Van Drirr díkybohu nelhal. Rozbil kryt ovládání a po několika minutách se mu podařilo člun nastartovat. Za chvíli už jsme se řítili spletitou sítí kanálů co nejdál ze čtvrti červených světél.

* * *

Gibson si vytáhl z kapsy krabičku s cigaretami. Byla celá od krve. Teprve teď jsem si všiml, že on sám žádná zranění neměl. Všechna krev na něm pocházela z prostitutky. Cigára naštěstí zůstala krvopádu ušetřena. Lačně jsem jedno vrazil do pusy a zapálil. Zakuckal jsem se přitom, ale zároveň jsem slastně nasál kouř plný rakovinotvorného svinstva. Po letech jsem se k téhle závislosti zase vrátil. Ten rozchod mnou zahýbal víc, než jsem čekal.

* * *

Člun se propletl z centra města a za chvíli už jsme mířili do přístavu. Van Drirr nám po několika

telefonátech ve své mateřštině, vyřízených zvýšeným hlasem, oznámil, že nás vyzvedne rychlá loď pobřežní stráže, kterou zrovna tajná služba zabavuje, aby nás uklidila z veřejného prostoru. Celý amsterodamský policejní sbor už totiž pátral po šílených vrazích prostitutky.

Plnou rychlostí jsme se dostali na volné moře a pak na souřadnice vybrané pro setkání s van Drirrovými kolegy. Agent vypnul motor, vyndal ze záňadří vlastní tabatěrku a z ní ručně balenou cigaretu. Beze slova si připálil a po prvním vydechnutí zavoněla okolím marihuana. Inu, Holanďan.

„A teď mi, vy východní idioti, vysvětlete, co jste tam vyváděli, a dejte mi jediný důvod, proč vás nemám nechat utopit v moři!“ zařval tak silně, že to muselo být slyšet až do centra Amsterdamu.

Palác

Po smrti JUDr. Zdeňka Koudu, který založil a dlouhá léta vedl naši svébytnou detektivní kancelář, jsem tak nějak přirozeně převzal veškeré papírování a jednání s klienty, včetně naší vládní spojky Kláry Chlumské. Vládních zakázek však dočasně ubylo, na rozdíl od běžné práce na soukromých případech, které si vyžadovaly jiný než tradiční postup. Takový, který zahrnoval vymítání, eliminaci lidí posedlých démony, pro které už bylo vymítání zbytečnou snahou a plýtváním svěcenou vodou, a řešení dalších problémů, jaké dokáže přinést jenom zahrávání si s magií a se světem nadpřirozena. Kromě práce jsem se snažil dál studovat sám magii podle knih a zápisků, které zůstaly po Koudovi.

Tohle studium ale bylo trochu jako onanie ve čtrnácti. Na jednu stranu mě to přitahovalo, na druhou jsem se cítil vždycky mírně provinile. Od Koudovy smrti jsme totiž všichni tři používali magii stále častěji a častěji. Ulehčovalo nám to práci, ale na druhou stranu, zakladatel naší detektivní kanceláře to nikdy nedělal. Říkal, že magie je návyková disciplína, a kdo s ní jednou začne, nikdy neví, kdy včas přestat.

Návykovou se pro mě ale stala i práce. Dominika, která během našeho vztahu nakonec sekla se striptýzem i s tím, co zpravidla za tučný příplatek následovalo po něm, si naopak žádnou nedokázala najít. Štvalo to mě, štvalo to ji a po roce a půl

našeho vztahu, kdy jsem se v jednom kuse vracel domů až pozdě v noci a ona celé dny trávila sama v mé garsonce, jsme se rozešli. Předcházelo tomu pár pěkně ostrých hádek.

Od té doby jsem ji neviděl. Změnila si číslo telefonu a do klubu, kam se po pauze způsobené naším vztahem vrátila, jsem nikdy neměl odvahu se podívat. Chodil tam ale Gibson a říkal, že se jí zvětšila prsa.

* * *

Celkem jsem díky tomu chápal lidi, co měli nutkání ho zabít. V tu chvíli bych se k nim nejradyji přidal.

* * *

Začal jsem zase kouřit, ponořil se ještě hlouběji do práce a nějak propadal víc a víc trdomyslnosti. Naštěstí se objevil tenhle případ. Zatraceně ostrý případ.

Někdo před třemi týdny unesl šestnáctiletou dceru českého premiéra Janu. A nešlo o obyčejný únos. Její ochranku únosce magicky uspal. Nedal si přitom ani tu práci uklidit po sobě stopy jako třeba kohoutí krev či pentagram před ostře střeženým privátem, na kterém přespávala se svou kamarádkou ze soukromého gymnázia.

Dalším důkazem, že tohle je práce pro nás, byl také magický cejch na čele oné spolubydlící, kterým jí neznámý pachatel dokonale vymazal paměť. Nejen na ten konkrétní den, ale kompletně. Nešlo to nijak zlomit. Zkoušel jsem to osobně i s pomocí svých parťáků, ale neměl jsem šanci. Magie, kterou

neznámý útočník použil, byla neuvěřitelně silná. Kouzlo ji v podstatě mentálně vrátilo do doby, kdy se narodila. V sanatoriu ji teď učili jíst, chodit na záchod, mluvit a vydržet alespoň deset minut bez dudlíku.

Potom, co jsme před dvěma lety vyřešili tu lapálii s jeho stranickými kolegy, kteří si vytvořili svérázný magický kroužek a začali se přitom navzájem vraždit, nám premiér absolutně důvěřoval. Kromě nového případu, který tak u nás dostal nejvyšší prioritu, to mělo jednu výhodu – neomezené výdaje z tajného vládního rozpočtu využívaného obvykle na špinavé operace proti islámským teroristům. Holt džihád proti džihádu musel chvíli počkat, vlastní rodina byla pro premiéra přednější.

První dva týdny jsme se v tom plácali bez jediné stopy. Zkoumali jsme všechno, co na místě zůstalo, a snažili se zjistit cokoli pomocí kouzel, ale bylo to naprosto marné. Marné a zoufalé. Ať to udělal kdokoliv, byl zatraceně opatrný. Žádná z věcí, které na místě nechal, nás k němu nepřivedla. Neměli jsme se vůbec čeho chytit. Nikdo nechtěl výkupné, nikdo se neozval s žádným požadavkem.

Po té holce se dokonale slehla zem.

* * *

Naštěstí nás zachránil Gibson a jeho kontakty v podsvětí. Jednoho dne prostě vítězně vrazil do dveří a prohlásil, že podle jeho informátorů unesla premiérovu dceru ruská mafie a odvezla ji do hlavního města Nizozemska. Kontaktovali jsme Chlumskou, dostali vládní letadlo pro náš okamžitý přesun a po přeletu

i agenta nizozemské tajné služby, který nám měl být v rámci mezivládní protiteroristické spolupráce zemí EU k dispozici. Nás to potěšilo. Jeho vůbec.

* * *

„No, tak co, vy zatracení idioti? Vysvětlíte mi, proč jste tu kurvu zabili?!“

Chladné sebeovládání kultivovaného západoevropana se sbalilo a odletělo někam do Austrálie, kde si konečně v buši otevřelo pívko a nechalo van Drirra vypustit všechny potlačované emoce na světlo světa.

Vykřikl tu otázku už asi počtvrté, protože poprvé nás přerušila loď pobřežní stráže se čtyřmi mlčenlivými chlápky v sakách. Nalodili jsme se, schovali do podpalubí a pak jen sledovali, jak nizozemští profíci jediným granátem proměnili náš únikový člun v hromadu trosek, co šla ke dnu jako naše láska s Dominikou.

„Věříte na demony, agente van Drirre?“ usmál se na něj Gibson. Nizozemsky jsem neuměl ani slovo, ale tipnul bych si, že to, co agent vypustil z úst, bylo to nejhorší, co zdejší slovní zásoba nabízela.

S Hortem jsme se oba na Gibsona zamračili.

„Ta ženská byla démon. Prostě strašná mrcha, chápete?“ dodal vzápětí a zašklebil se na nás. Hrál si. Nejen s van Drirrem, ale i s námi. Napínal nám nervy všem. Prostě Gibson.

„Podle mých informací sloužila jako spojka pro ruskou mafii, ideální kurýr. Když jsem na ni vybalil, co vím, pokusila se mě zabít. Ale nepovedlo se jí to. Naštěstí...“ řekl nakonec s vážnou tváří. Udělal